

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobkyně: **Odborová organizace Sluníčko**, IČO: 22711554
sídlem Petrušov č. ev. 152, 571 01 Staré Město,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2024, č. j. MV-162341-5/ODK-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále též „*městský soud*“ či „*soud*“) se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „*Magistrát*“ či „*povinný subjekt*“) ze dne 21. 10. 2024, č. j. MHMP 1866775/2024 (dále též „*prvostupňové rozhodnutí*“), kterým byla částečně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

odmítnuta žalobkynina žádost o informace ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“).

2. Ze spisového materiálu vyplývají následující skutečnosti:
3. Žalobkyně se žádostí ze dne 7. 10. 2024 (dále jen „žádost“) domáhala po Magistrátu, aby jí poskytl „žádost firmy Online brothers s.r.o., ič 04273966 o podporu a o smlouvu s MHMP, o které je tento záznam: <https://www.blidacstatu.cz/data/Detail/de-minimis/1000425366?qs=ico%3A04273966>“.
4. Přípisem ze dne 11. 10. 2024, č. j. MHMP 1854564/2024 povinný subjekt žalobkyni informace poskytl, a to podle § 6 odst. 1 InfZ odkazem na zveřejněnou informaci (na Registr smluv, kde jsou požadované dokumenty dostupné v anonymizované podobě).
5. Dne 12. 10. 2024 podala žalobkyně stížnost podle § 16a odst. 1 písm. c) InfZ, v níž uvedla: „MHMP nám zaslal 11. 10. 2024 čj. MHMP 1854564/2024, sp. zn. S-MHMP 1843337/2024 s odkazem na požadované dokumenty, ovšem v anonymizované podobě. Podle InfZ § 8b: „Příjemci veřejných prostředků (1) Povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky. (3) Základní osobní údaje podle odstavce 1 se poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, ... Část požadovaných informací nám tedy poskytnuta nebyla a rozhodnutí o odmítnutí nebylo vydáno.“
6. Vzhledem k tomu, že povinný subjekt měl v úmyslu dle § 16a odst. 5 InfZ žalobkyni vyhovět v rámci tzv. autoremedury, vyzval dne 15. 10. 2024 dvě dotčené (právnícké) osoby, aby se k žádosti vyjádřily. Společnost ONLINE BROTHERS s.r.o. s poskytnutím svých údajů souhlasila.
7. Magistrát následně přistoupil k opětovnému poskytnutí požadovaných informací a dne 21. 10. 2024 pod č. j. MHMP1873350/2024 žalobkyni poskytnul Žádost o poskytnutí voucheru, včetně příloh a Smlouvu o poskytnutí voucheru, včetně příloh. V požadovaných informacích však anonymizoval osobní údaje fyzických osob, které nebyly členy statutárního orgánu právnické osoby a údaje o nich nejsou uvedeny ve veřejných rejstřících (údaje o členech řešitelského týmu).
8. Stížnost žalobkyně ze dne 12. 10. 2024 Magistrát posoudil podle obsahu a vyhodnotil, že žadatelka (tj. žalobkyně) trvá na vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti v rozsahu vymezených osobních údajů ve smyslu § 15 odst. 3 InfZ. Prvostupňovým rozhodnutím tedy rozhodl o odmítnutí žádosti v části osobních údajů fyzických osob z důvodu ochrany základních práv a svobod fyzických osob v souvislosti se zpracováním jejich osobních údajů a volným pohybem jejich údajů.
9. Žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí podala odvolání. Namítala, že Magistrát nesprávně začernil jména v dokumentu *Žádost o poskytnutí voucheru ONLINE BROTHERS s.r.o., 14 Popis řešitelského týmu*, v dokumentu *Nabídka dodavatele služeb pro společnost ONLINE BROTHERS s.r.o., Popis řešitelského týmu*, a v dokumentu *Podnikatelský záměr – Pražský voucher na pobyt v zahraničních inkubátorech, Řešitelský tým*. Žalobkyně vyjádřila svůj právní názor, že příjemci veřejných prostředků jsou všechny osoby, které z poskytnutých veřejných prostředků profitují, tedy celý realizační resp. řešitelský tým, což jsou zaměstnanci a spolupracovníci dotovaného projektu právnické osoby.
10. Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobkyně odmítl a rozhodnutí Magistrátu potvrdil. Jakkoli označil za pochybení povinného subjektu skutečnost, že Magistrát

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

nejednal jako s dotčenými osobami také s fyzickými osobami, jejichž osobní údaje odmítl žadatelce poskytnout, shledal, že tato vada řízení neměla vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí, s ohledem na to, že nedošlo ke zpřístupnění těchto osobních údajů. Žalovaný tuto vadu sám neodstranil, neboť povinným subjektem nebyla zpřístupněna identifikace těchto osob.

11. Žalovaný se ztotožnil s právním názorem Magistrátu, že příjemcem veřejných prostředků byla v tomto případě dotčená právnická osoba, a nikoli fyzické osoby – členové realizačního a řešitelského týmu – které nejsou členy statutárního orgánu právnické osoby a údaje o nich nejsou uvedeny ve veřejných rejstřících. Dle názoru žalovaného v okamžiku, kdy byly prostředky uhrazeny dotčené právnické osobě, ztratily povahu veřejných prostředků a to, jak s nimi následně tato právnická osoba naložila (např. z nich uhradila odměny členů realizačního týmu), již nelze považovat za poskytování veřejných prostředků ve smyslu § 8b InfZ.
12. Žalovaný zároveň neshledal, že existuje oprávněný zájem žalobkyně na poskytnutí dané informace ve smyslu čl. 6 odst. 1 písm. e) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (dále jen „GDPR“). Oprávněný zájem žalobkyně žalovaný nedovodil ani na základě dokumentů založených ve spise či informací veřejně dostupných na internetu, ani na základě tvrzení žalobkyně, která dle slov žalovaného neuvedla *„žádné konkrétní důvody, pro které by mělo dojít k prolomení zákonné ochrany dotčených osobních údajů (např. konkretizované pochybnosti o hospodárnosti vyplacených veřejných prostředků dotčené právnické osobě ve vazbě na participaci členů realizačního týmu, propojenost těchto osob s osobami rozhodujícími o použití veřejných prostředků apod.). Jinak řečeno neurádlí, proč by mělo být zpřístupnění těchto dílčích osobních údajů nutné pro vedení určité veřejné diskuse vztahující se k požadovaným dokumentům.“*

II. Žaloba

13. Žalobkyně nesouhlasí s právními závěry žalovaného a napadené rozhodnutí považuje za rozporné s ustálenou judikaturou správních soudů.
14. Žalobkyně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 57/2010-79, dle něhož: *„Zaměstnanec, jemuž je odměna za práci (plat) vyplácena z veřejných rozpočtů, je příjemcem veřejných prostředků podle § 8b odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Informace o konkrétní odměně takového konkrétního zaměstnance, a to včetně její výše, je proto povinný subjekt povinen poskytnout v rozsahu vymezeném § 8b odst. 3 citovaného zákona.“*
15. Dále žalobkyně odkazuje na rozsudek ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62, v jehož bodě 52 a 73 Nejvyšší správní soud vyslovil: *„Ve shodě s tím, k čemu dospěl rozšířený senát již v rozsudku ze dne 1. 6. 2010, č. j. 5 As 64/2008-155, č. 2109/2010 Sb. NSS, lze tedy shrnout, že samotné znění a systematika zákona nedává možnost, aby v případě poskytnutí informací o příjemcích veřejných prostředků bylo v každém jednotlivém případě poměřováno, zda a v jaké míře má převážet zájem na poskytnutí informace, anebo zájem na ochraně soukromí toho, o němž je informace poskytována. Úvahu o konkurujících si zájmech a střetu základních práv zde vyřešil již samotný zákonodárce tím, že paušálně upřednostnil právo na informace o příjemcích veřejných prostředků, ovšem s tím, že zájem na ochraně soukromí těch, o nichž je informace poskytována, zohlednil vyloučením některých okruhů informací z režimu poskytování a*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

stanovením omezeného věcného rozsahu poskytnutých informací v případech, kdy informace poskytnuty být mají.

...

16. *K samotnému pojmu veřejných prostředků lze odkázat na rozsudek rozšířeného senátu ze dne 1. 6. 2010, č. 5 As 64/2008 - 155, Sb. NSS č. 2109/2010, bod 23, od něhož není důvodu se odchýlit. Je přitom nepochybné, že zaměstnanci orgánů veřejné moci a řady dalších povinných subjektů jsou placeni z veřejných prostředků, jsou-li placeni typicky z daní. Zaměstnance placené z veřejných prostředků je nutno považovat za „příjemce“ veřejných prostředků, neboť prostředky dostávají jako odměnu za práci, kterou pro poskytovatele prostředků vykonávají. Stejně tak je za příjemce veřejných prostředků třeba považovat i jakékoli jiné osoby placené za svoji činnost nejrůznější povahy z veřejných prostředků, ať již je právním důvodem jejich odměny jakýkoli soukromoprávní titul (např. dohody o pracích konaných mimo pracovní poměr, příkazní smlouvy, licenční a podobné smlouvy, smlouvy o dílo, nejrůznější inomínátní smlouvy aj.). Na tomto závěru nic nemění ani soukromoprávní povaha jejich právního vztahu se zaměstnavatelem. Ze znění ani z účelu § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím totiž nelze dovodit, že by se vztahoval pouze na určité právní tituly poskytování veřejných prostředků, např. pouze na tituly veřejnoprávní (že se samozřejmě vztahuje i na ně, např. na služební poměry či výkon placených veřejných funkcí, není třeba důkladněji argumentovat, neb to již na první pohled plyne z argumentu a fortiori). Pokud by tomu tak mělo být, muselo by to v zákoně být dostatečně konkrétně vyjádřeno. Pojem „příjemce“ je tak obecný, jak jen může být – zjevně ve svém běžném jazykovém významu zahrnuje všechny formy, jakými mohou veřejné prostředky „přibýt“ určité osobě. Obecný jazykový význam slova „příjemce“ pak není důvodu teleologicky redukovat např. vyloučením zaměstnanců z významového rozsahu tohoto pojmu, neboť k tomu nelze vidět žádný dostatečně silný důvod. Zaměstnanec se od jiného příjemce veřejných prostředků ničím významným neliší - on, stejně jako každý jiný příjemce, dostává veřejné prostředky proto, že se povinný subjekt rozhodl nebo byl ze zákona povinen mu je poskytovat na základě určitého právního vztahu, ať již veřejnoprávního nebo soukromoprávního, mezi veřejnou mocí a příjemcem. Pokud jsou nějaké důvody informace o poskytnutí veřejných prostředků určitým kategoriím příjemců neposkytovat, zákonodárce je v obecné rovině vyjádřil taxativním výčtem v § 8b odst. 2 zákona. Zaměstnanci v tomto výčtu uvedeni nejsou. Zařadit je do něho za pomoci analogie není na místě, neboť není patrné, že by existovala mezera v zákoně, kterou by bylo třeba analogií zaplnit.“*

III. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
18. Uvedl, že žalobní námitky směřují proti právnímu názoru žalovaného, že v okamžiku uhrazení veřejných prostředků právnické osobě ztratily tyto povahu veřejných prostředků. Žalovaný trvá na svém názoru, že to, jak dotčená právnická osoba s veřejnými prostředky následně naložila (např. z nich uhradila odměny členů realizačního a řešitelského týmu), již nelze považovat za poskytování veřejných prostředků. Žalovaný v podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dále na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 11. 2024, č. j. 15 A 24/2024-46 (dále též „rozsudek č. j. 15 A 24/2024-46“), zejm. jeho bod 31, podle něhož okamžikem vyplacení příjemci přestávají mít veřejné prostředky povahu veřejných prostředků. V tomto případě byla konkrétně žádána informace o tom, kdo byl autorem auditní zprávy pro povinný subjekt, zpracované právnickou osobou, a na takovou informaci dle závěru soudu nelze aplikovat ust. § 8b InfZ, a tudíž se pro ni užije ochrana podle ust. § 8a InfZ.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

IV. Replika žalobkyně

19. Žalobkyně podala repliku k vyjádření žalovaného. V ní zejména reagovala na odkaz žalovaného na rozsudek č. j. 15 A 24/2024-46.
20. Žalobkyně je přesvědčena, že se městský soud citovaným rozsudkem odklonil od ustálené judikatury NSS a zde vyslovený právní názor nebyl dosud potvrzen.
21. Odlišnost nyní projednávané věci od věci, o níž soud rozhodl rozsudkem č. j. 15 A 24/2024-46, žalobkyně spatřuje v první řadě v tom, že Magistrát nesprávně určil okruh dotčených osob. O souhlas s poskytnutím údajů požádal pouze obě osoby právnické, nikoli fyzické osoby - jednotlivé členy realizačního a řešitelského týmu. Není tak známo, zda fyzické osoby s poskytnutím svých údajů souhlasí, či nikoli. V případě jejich souhlasu by neexistoval zákonný důvod pro odmítnutí žádosti. Rozhodnutí Magistrátu je tak dle mínění žalobkyně zatížené vadou nepřezkoumatelnosti.
22. Dále žalobkyně poukazuje na to, že ve věci vedené pod sp. zn. 15 A 24/2024 žalobce uváděl jako důvod své žádosti o informace kontrolu veřejné správy, což je dle názoru žalobkyně důvod poměrně slabý. Důvodem žádosti žalobkyně je podezření, opřené o konkrétní indicie, že v dokumentu *Podnikatelský záměr – pražský voucher na pobyt v zahraničních inkubátorech* jsou uvedené nepravdivé údaje a že veřejné prostředky byly vyplaceny neoprávněně. Žalobkyně tvrdí, že dne 9. 12. 2024 podala Magistrátu stejnou žádost, o jaké se vede toto soudní řízení, ovšem doplněnou o následující odůvodnění: „V dokumentu **PODNIKATELSKÝ ZÁMĚR – PRAŽSKÝ VOUCHER NA POBYT V ZAHRANIČNÍCH INKUBÁTORECH** je uvedeno 10 zaměstnanců: „Popište řešitelský tým projektu – seznam členů týmu, vzdělání, praxe, popis pracovní náplně, případně nároky na vzdělávání zaměstnanců v souvislosti s realizací projektu, organizační strukturu.“ V letech 2018 a 2019 měla firma dle obchodního rejstříku jediného zaměstnance, a sice Ing. F. S. Online Brothers s.r.o. uvádí, že se zabývá zprostředkováním právních služeb advokátů za úplatu. Etický kodex ČAK však advokátům takové jednání zakazuje v čl. 32: „Použití jiných osob (1) Za doporučení nebo zprostředkování právní služby nesmí advokát poskytnout ani přijmout úplatu nebo jinou výhodu. (2) K náboru klientů nesmí advokát použít jiných osob, a to ani vlastních klientů. Za takové nepřípustné použití jiných osob se považuje též, předá-li jim advokát své informační prostředky nebo plné moci s určením, aby jich při získávání klientů pro advokáta použily.“ Právním důvodem žádosti o poskytnutí neanonymizovaných dokumentů je prokázání/vyvrácení podezření, že v žádosti o dotaci jsou uvedené nepravdivé údaje.“ Tuto opakovanou žádost o informace však Magistrát v zákonné lhůtě nevyřídil, dokonce ani autoremedurou po podání stížnosti. Tato skutečnost podezření žalobkyně na dotační podvod posiluje. Žalobkyně dodává, že pokud by se jí Magistrát na důvod žádosti dotázal už v souvislosti s první, nyní předmětnou žádostí, obratem by mu jej sdělila. V rozhodnutí se neuvádí, proč tak Magistrát neučinil, a také proto žalobkyně považuje prvostupňové rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

V. Soudní přezkum

23. Městský soud v Praze rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobkyně s takovým projednáním věci výslovně souhlasila a žalovaný s ním ve stanovené lhůtě nevyjádřil nesouhlas (§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen „ř. s.“). Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, a

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

podle skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

24. O věci soud rozhodl zejména na základě následující právní úpravy v rozhodném znění:
25. Podle ust. § 8a odst. 1 InfZ *informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.*
26. Podle ust. § 8b odst. 1 InfZ *povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky.*
27. Podle čl. 4 odst. 1 GDPR se pro účely tohoto nařízení rozumí „osobními údaji“ *veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě (dále jen „subjekt údajů“); identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby.*
28. Podle čl. 4 odst. 2 GDPR se pro účely tohoto nařízení rozumí „zpracováním“ *jakákoliv operace nebo soubor operací s osobními údaji nebo soubory osobních údajů, který je prováděn pomocí či bez pomoci automatizovaných postupů, jako je shromáždění, zaznamenání, uspořádání, strukturování, uložení, přizpůsobení nebo pozměnění, vyhledání, nahlédnutí, použití, zpřístupnění přenosem, šíření nebo jakékoliv jiné zpřístupnění, seřazení či zkombinování, omezení, výmaz nebo zničení.*
29. Podle čl. 5 odst. 1 písm. b) GDPR *osobní údaje musí být shromažďovány pro určité, výslovně vyjádřené a legitimní účely a nesmějí být dále zpracovávány způsobem, který je s těmito účely neslučitelný; další zpracování pro účely archivace ve veřejném zájmu, pro účely vědeckého či historického výzkumu nebo pro statistické účely se podle čl. 89 odst. 1 nepovažuje za neslučitelné s původními účely („účelové omezení“).*
30. Podle čl. 6 odst. 1 GDPR je zpracování zákonné, pouze pokud je splněna nejméně jedna z těchto podmínek a pouze v odpovídajícím rozsahu:
- a) *subjekt údajů udělil souhlas se zpracováním svých osobních údajů pro jeden či více konkrétních účelů;*
 - b) *zpracování je nezbytné pro splnění smlouvy, jejíž smluvní stranou je subjekt údajů, nebo pro provedení opatření přijatých před uzavřením smlouvy na žádost tohoto subjektu údajů;*
 - c) *zpracování je nezbytné pro splnění právní povinnosti, která se na správce vztahuje;*
 - d) *zpracování je nezbytné pro ochranu životně důležitých zájmů subjektu údajů nebo jiné fyzické osoby;*
 - e) *zpracování je nezbytné pro splnění úkolu prováděného ve veřejném zájmu nebo při výkonu veřejné moci, kterým je pověřen správce;*
 - f) *zpracování je nezbytné pro účely oprávněných zájmů příslušného správce či třetí strany, kromě případů, kdy před těmito zájmy mají přednost zájmy nebo základní práva a svobody subjektu údajů vyžadující ochranu osobních údajů, zejména pokud je subjektem údajů dítě.*
31. Podle čl. 6 odst. 4 GDPR, *pokud zpracování pro jiný účel, než pro který byly osobní údaje shromážděny, není založeno na souhlasu subjektu údajů nebo na právu Unie či členského státu, který v demokratické společnosti představuje nutné a přiměřené opatření k zajištění cílů*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

uvedených v čl. 23 odst. 1, zohlední správce v zájmu zjištění toho, zda je zpracování pro jiný účel slučitelné s účely, pro něž byly osobní údaje původně shromážděny, mimo jiné:

a) jakoukoli vazbu mezi účely, kvůli nimž byly osobní údaje shromážděny, a účely zamýšleného dalšího zpracování;

b) okolnosti, za nichž byly osobní údaje shromážděny, zejména pokud jde o vztah mezi subjekty údajů a správcem;

c) povahu osobních údajů, zejména zda jsou zpracovávány zvláštní kategorie osobních údajů podle článku 9 nebo osobní údaje týkající se rozsudků v trestních věcech a trestných činů podle článku 10;

d) možné důsledky zamýšleného dalšího zpracování pro subjekty údajů;

e) existenci vhodných záruk, mezi něž může patřit šifrování nebo pseudonymizace.

32. Podle ust. § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), účastníky (řízení) jsou též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech.
33. Jádrem předmětné věci je spor o výklad pojmu příjemce veřejných prostředků (resp. osoba, které povinný subjekt poskytl veřejné prostředky) uvedeného v ust. § 8b odst. 1 InfZ. Žalobkyně má za to, že fyzické osoby – členové realizačního a řešitelského týmu, jejichž údaje Magistrát v poskytnuté informaci anonymizoval, jsou příjemci veřejných prostředků, neboť byli právnickou osobou (příjemcem veřejných prostředků) odměňováni za svou práci z veřejných prostředků. Žalovaný zastává názor, že v okamžiku uhrazení veřejných prostředků právnické osobě ztratily tyto povahu veřejných prostředků, a tedy že příjemcem veřejných prostředků je pouze právnická osoba, které byly tyto prostředky poskytnuty (ONLINE BROTHERS s.r.o.), nikoli fyzické osoby, které jsou s ní v určitém soukromoprávním vztahu (členové realizačního a řešitelského týmu). Soud se ztotožnil s právním názorem žalovaného.
34. Judikatura, kterou ve své žalobě cituje žalobkyně, není na danou věc přílehlavá. V rozsudku č. j. 5 As 57/2010-79 Nejvyšší správní soud dovodil, že příjemci veřejných prostředků jsou zaměstnanci veřejné správy, neboť je jim odměna za vykonanou práci vyplacena z veřejných rozpočtů. Ve věci rozhodnuté rozsudkem rozšířeného senátu NSS č. j. 8 As 55/2012-62 se jednalo o to, že obecní úřad zamítl žádost o poskytnutí informace o výši odměn ředitele základní školy a mateřské školy. V tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud výslovně zmiňuje, že „zaměstnanec se od jiného příjemce veřejných prostředků ničím významným neliší - on, stejně jako každý jiný příjemce, dostává veřejné prostředky proto, že se povinný subjekt rozhodl nebo byl ze zákona povinen mu je poskytovat na základě určitého právního vztahu, ať již veřejnoprávního nebo soukromoprávního, mezi veřejnou mocí a příjemcem.“ (podtržení provedl městský soud). V obou rozsudcích, na které žalobkyně odkazuje, tedy byly řešeny případy, kdy fyzické osoby byly v přímém právním vztahu, ať již soukromoprávního, nebo veřejnoprávního charakteru, s veřejnoprávním subjektem, v důsledku čehož mohly být označeny za příjemce veřejných prostředků.
35. V nyní projednávané věci se však o takovou situaci nejedná. Není pochyb, že společnost ONLINE BROTHERS s.r.o. byla příjemcem veřejných prostředků, o tom ostatně není mezi účastníky tohoto soudního řízení sporu. Za příjemce veřejných prostředků však dle názoru soudu není možné označit fyzické osoby, které byly v právním vztahu nikoli s povinným subjektem, ale s výše jmenovanou právnickou osobou.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

36. Za zásadní tedy soud považuje v první řadě to, s kým je fyzická osoba, o jejíž osobní údaje se jedná, bezprostředně v právním vztahu. Je tomu tak zejména proto, že kupříkladu zaměstnanec veřejné správy či jiného veřejnoprávního subjektu vstupuje do daného právního vztahu s plným vědomím o povaze a specifikách tohoto vztahu. Může a musí tedy například počítat s tím, že jeho odměna za práci je vyplácena z veřejných prostředků, což s sebou nese určité důsledky, jako dopady do oblasti ochrany osobních údajů. Na druhou stranu fyzická osoba, která, ať už z jakéhokoli titulu, vykonává práci pro právnickou osobu soukromého práva, nevstupuje do tohoto právního vztahu s výše nastíněným očekáváním a většinou nemá žádný vliv na to, jaké zdroje budou při jejím odměňování využívány.
37. Dále je třeba zabývat se tím, do jakého okamžiku se ještě jedná o veřejné prostředky. V tomto ohledu se soud shoduje s právními závěry uvedenými v rozsudku zdejšího soudu č. j. 15 A 24/2024-46, na které odkazuje žalovaný. Patnáctý senát se zde zabýval otázkou, zda hlavní autory auditní zprávy (jakožto výstupu auditu prováděného jistou obchodní korporací pro Ministerstvo práce a sociálních věcí) bylo možné považovat za příjemce veřejných prostředků a zda měla být na základě žádosti o informace poskytnuta jejich jména.
38. Městský soud v rozsudku č. j. 15 A 24/2024-46 vyslovil: *„K posouzení, zda bylo v nyní projednávané věci na místě aplikovat § 8b odst. 1 informačního zákona, tedy zda hlavní autory auditní zprávy lze označit za osoby, kterým žalovaný poskytl veřejné prostředky, soud považuje za podstatné vyjasnit, jaký je účel daného ustanovení. K tomu se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62, v němž vyslovil, že „je jím v první řadě kontrola veřejné moci prostřednictvím možnosti získat informace o nejružnějších okolnostech jejího fungování v oblasti hospodaření s veřejnými prostředky. (...) Hlavní smysl a účel § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím je tedy dát procesní prostředek k tomu, aby se každý jednotlivec mohl v míře, v jaké se pro to rozhodne, podílet na kontrole hospodaření veřejné moci tím, že se informuje, jakým způsobem vynakládá veřejná moc prostředky v oblasti, která tazatele zajímá.“* Následně se v citovaném rozsudku uvádí, že *„je za příjemce veřejných prostředků třeba považovat i jakékoli jiné osoby [než zaměstnance placené z veřejných prostředků, jichž se daný rozsudek konkrétněji týkal – poznámka soudu] placené za svoji činnost nejružnější povahy z veřejných prostředků, ať již je právním důvodem jejich odměny jakýkoli soukromoprávní titul (např. dohody o pracích konaných mimo pracovní poměr, příkazní smlouvy, licenční a podobné smlouvy, smlouvy o dílo, nejružnější inominátní smlouvy aj.). Na tomto závěru nic nemění ani soukromoprávní povaha jejich právního vztahu se zaměstnavatelem. (...) Pojem „příjemce“ je tak obecný, jak jen může být - zjevně ve svém běžném jazykovém významu zahrnuje všechny formy, jakými mohou veřejné prostředky „přibýt“ určité osobě.“*
39. Výše uvedené lze shrnout tak, že účelem dotčené právní úpravy je zajištění veřejné kontroly nad hospodařením s veřejnými prostředky veřejnou mocí. Takovým hospodařením lze rozumět zejména poskytování finančních prostředků, kdy jsou tyto „odepsány“ z veřejného rozpočtu ve prospěch jiné osoby. Z právě popsaných východisek vyplývá, že k naplnění popsaného účelu v nyní projednávané věci postačilo poskytnutí samotné (anonymizované) auditní zprávy a identifikování osoby (APOGEO ESTEEM), která ji pro žalovaného na základě uzavřeného soukromoprávního závazku zpracovala a které za to „přibýly“ veřejné prostředky z veřejného rozpočtu (v tomto rámci s nimi žalovaný hospodařil). Lze souhlasit s argumentem ministra, že od toho okamžiku již žalovaný nemohl disponici s poskytnutými prostředky jakkoli ovlivnit (a

to ani v tom smyslu, zda budou dále poskytnuty autorům auditní zprávy), a tedy s nimi dále hospodařit. Jinými slovy řečeno, předmětné prostředky se jejich poskytnutím společností APOGEO ESTEEM staly soukromými a jejich další osud již nelze považovat za hospodaření veřejné správy, které by bylo žádoucí podrobit veřejné kontrole za pomoci § 8b odst. 1 informačního zákona. S právě uvedeným výkladem koresponduje i samotné znění zákonného ustanovení. Podle něj se údaje poskytují o osobě, které povinný subjekt poskytl veřejné prostředky. Žalovaný autorům auditní zprávy za její zpracování veřejné prostředky neposkytl, z čehož plyne, že znalost jejich osobních údajů nemůže nijak přispět ke kontrole hospodaření veřejné správy. Hlavní autory auditní zprávy zkrátka v daném kontextu nelze považovat za osoby, kterým byly poskytnuty veřejné prostředky, a proto ani nebylo možné jejich jména žalobci poskytnout s odkazem na § 8b odst. 1 informačního zákona.“

40. V návaznosti na shora uvedené soud shrnuje, že fyzické osoby – členy realizačního a řešitelského týmu, jejichž údaje povinný subjekt anonymizoval, nelze považovat za osoby, kterým byly poskytnuty veřejné prostředky. Tyto fyzické osoby nebyly v právním vztahu s povinným subjektem, ale s právnickou osobou ONLINE BROTHERS s.r.o., jež přijala veřejné prostředky od povinného subjektu. Povinný subjekt dotýčným fyzickým osobám neposkytl veřejné prostředky. Poskytnutím veřejných prostředků společnosti ONLINE BROTHERS s.r.o. se tyto staly prostředky soukromými a další disponování s nimi již nelze považovat za hospodaření veřejné správy, které by bylo žádoucí podrobit veřejné kontrole za pomoci § 8b odst. 1 InfZ. Proto soud konstatuje, že povinný subjekt postupoval v souladu se zákonem, když žalobkyni neposkytl jména fyzických osob s odkazem na § 8a odst. 1 InfZ ve spojení s článkem 4 odst. 1 a 2 GDPR, a žalovaný prvostupňové rozhodnutí správně potvrdil.
41. K dané problematice soud uzavírá, že požadavek na efektivní kontrolu fungování veřejné správy a jejího hospodaření s veřejnými prostředky byl uspokojivě naplněn poskytnutím Žádosti o poskytnutí voucheru a jejích příloh a Smlouvy o poskytnutí voucheru, včetně příloh, a identifikací ONLINE BROTHERS s.r.o. jako příjemce veřejných prostředků. Poskytnutí osobních údajů fyzických osob – členů realizačního a řešitelského týmu, k naplnění daného účelu nepřispívá do té míry, aby zájem na něm převážil nad ochranou jejich soukromí a osobních údajů. Na uvedeném ničeho nemění ani námitka žalobkyně, že má důvodné podezření, že v dokumentu *Podnikatelský záměr – pražský voucher na pobyt v zahraničních inkubátorech* jsou uvedeny nepravdivé údaje a že veřejné prostředky byly vyplaceny neoprávněně. Žalobkyně tuto námitku neuplatnila v průběhu správního řízení, ale až v řízení soudním (v rámci repliky), což rozhodně nelze klást za vinu ani povinnému subjektu, ani žalovanému, neboť chtěla-li se žalobkyně předmětné informace domoci, pak to byla právě ona, kdo měl prokázat svůj oprávněný zájem ve smyslu čl. 6 odst. 1 písm. f) GDPR.
42. Dále se soud zabýval otázkou, zda měly být fyzické osoby, jejichž údaje žalobkyně požadovala, osloveny povinným subjektem v rámci správního řízení jako dotčené osoby. Soud tuto část odůvodnění uvádí spíše na okraj, pro úplnost, neboť žalobkyně příslušnou námitku ve své žalobě nevznesla. Žalobní argumentace míří výhradně proti výkladu pojmu příjemce veřejných prostředků a až v replice, tedy po lhůtě k uplatnění žalobních bodů, žalobkyně brojila proti tomu, že Magistrát neoslovil jako dotčené osoby fyzické osoby, jejichž osobní údaje odmítl poskytnout. Lze rovněž poukázat na to, že (jak vyplývá ze správního spisu) v rámci odvolacího řízení se žalobkyně dokonce důrazně ohradila proti oslovení ONLINE BROTHERS s.r.o. jako dotčené osoby, přičemž argumentovala tím, že

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

v ust. § 8b odst. 1 InfZ žádná podmínka souhlasu osoby, které povinný subjekt poskytl veřejné prostředky, není. Je-li žalobkyně přesvědčena, že rovněž fyzické osoby, které v nyní řešené věci figurují, jsou příjemci veřejných prostředků (stejně jako ONLINE BROTHERS s.r.o.), pak si svou nynější námitkou, že tyto fyzické osoby měly být ve správním řízení osloveny jako dotčené osoby, protirečí.

43. Žalovaný v bodu 13 napadeného rozhodnutí uvedl: „Z hlediska uplatněné ochrany osobních údajů má odvolací orgán za to, že povinný subjekt měl jako s dotčenými osobami jednat i s fyzickými osobami, jejichž osobní údaje povinný subjekt odmítl žadateli poskytnout. Vzhledem k tomu, že v rámci tohoto řízení nedošlo ke zpřístupnění těchto osobních údajů, lze toto pochybení povinného subjektu vyhodnotit jako vadu řízení, která však neměla vliv na zákonnost rozhodnutí, a tudíž není důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Odvolací orgán přitom tuto vadu ani nemohl odstranit v rámci odvolacího řízení, neboť nebyla povinným subjektem zpřístupněna identifikace těchto osob.“.
44. Soud nesouhlasí s žalovaným, že neoslovení fyzických osob představovalo „vadu řízení, která však neměla vliv na zákonnost rozhodnutí“. Pakliže by se jednalo o vadu řízení (povinný subjekt by skutečně byl povinen fyzické osoby oslovit), tato by jistě mohla mít za následek nezákonnost prvostupňového rozhodnutí, neboť v případě, že by oslovené fyzické osoby udělily souhlas ke zveřejnění svých osobních údajů, žádosti žalobkyně by mohlo být vyhověno. Soud musí citované vyjádření žalovaného korigovat v tom směru, že se o vadu řízení vůbec nejednalo. Postup Magistrátu, který fyzické osoby neoslovil, byl správný.
45. V rozsudku ze dne 17. 12. 2014, č. j. 1 As 189/2014-50 Nejvyšší správní soud vyslovil: „Postavením dotčených osob při poskytování informací se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v již výše citovaném rozsudku čj. 8 As 55/2012-62. V bodech 107 a 108 uvedl: „Procedura poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím je postavena na zásadě, že poskytnutí informací na žádost je faktický úkon povinného subjektu, zatímco neposkytnutí informací děje se formou správního rozhodnutí, proti kterému je přípustné odvolání. Při poskytnutí informací postupuje povinný subjekt v podstatě výlučně podle zákona o svobodném přístupu k informacím, který obsahuje relativně ucelenou a komplexní procedurální úpravu odlišnou od správního řádu a který až na výjimky (ustanovení správního řádu o základních zásadách činnosti správních orgánů, ustanovení o ochraně před nečinností a ustanovení § 178) použitelnost správního řádu vylučuje ve svém § 20 odst. 4 in fine. Z toho mimo jiné plyne i okruh osob, s nimiž povinný subjekt při poskytování informace jedná – je jím především žadatel, což plyne vcelku jednoznačně z celé procesní úpravy poskytování informací, která obecně nepředpokládá, že by v ní figuroval kdokoli jiný než žadatel a povinný subjekt. Ostatní osoby, které by mohly být poskytnutím informace dotčeny (např. osoby, kterých se poskytnutá informace týká a jež by mohly být dotčeny ve svém právu na informační sebeurčení), mají práva plynoucí ze základních zásad činnosti správních orgánů. V daném kontextu se na ně tedy vztahuje především ustanovení § 4 odst. 4 správního řádu, podle něhož, správní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy: Z uvedeného ustanovení vyplývá především povinnost povinného subjektu informovat bez zbytečného prodlení tyto osoby, že hodlá poskytnout informace, které se jich mohou dotknout, a právo potenciálně dotčených osob se k tomu vyjádřit. Je pak na povinném subjektu, aby případné vyjádření takových osob reflektoval a vyvodil z něho eventuálně důsledky pro svůj další postup.“ (podtržení provedl městský soud).

46. Z citovaného závěru vyplývá, že povinný subjekt byl povinen oslovit (pouze) osoby, které by mohly být dotčeny poskytnutím informace. Pokud však Magistrát došel k závěru, že není dán zákonný důvod pro to, aby osobní údaje o fyzických osobách poskytl (což soud výše aproboval), a tedy se rozhodl informace, které by se jich mohly týkat, neposkytnout, nebylo třeba, aby tyto osoby oslovil jako dotčené osoby. Poskytnutím informace žalobkyni v daném rozsahu totiž fyzické osoby nemohly být přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech ve smyslu ust. § 27 odst. 2 správního řádu.

VI. Závěr a náklady řízení

47. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
48. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, kterému však v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. června 2025

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.